

ELU-PÄIKE

ÜHENDUS KRISTUSES



MINA OLEN ÜLESTÕUSMINE

JA ELU

JOH. 11,25

N^o19

„Peigmees seisab ukse ees“.

Rootsi venna nägemus.

„Kellegil ülempreestril olid tema riituse allosas kellukesed. Need kellukesed helisesid, kui ülempreester tuli välja pühast paigast rahva juure, et õnnistada teda. Rahvas, koondunud palvesse, ootas teda. Kellukestehelina järele rahvas tundis ära ülempreestri lähenemist. Sarnasel kombel ka Püha Vaim sünnitab vaimlikke helinaid, mis teatavad „suure ja hirmsa“ Issandapäeva lähenemist. Iga kristlane, kes usub Jumala Sõna, paneb tähele seda kutset ja valmistab, et olla valmis... Ma tahan avada siin oma nägemuse viimase aja sündmustest.

Ma nägin vaimus suuri vilja põldusid, valged ja küpsed lõikuseks. Langes peen tolmukujuline vihm. Ma kuulsin Püha Vaimu, Kes rääkis: „**See on suure lõikuse aeg. Taevad on nendel päevadel lahti Jumala rahvale**“. Ma usun, täpselt ütelda, mulle avanes, et see on näitamine suure ärkamise lähenemisele, mis haarab terve maailma. Sel ajal avanesid taevad ja sealt kõlas vali kutsumine: „**Kuulge, Issand tuleb!**“ Ma nägin Jeesust Tulevat. See oli nii reaalne, et ma sain mulje nagu see nägemus sünniks tegelikult. Suur Püha Vaimu vägi oli minu peal. **Püha Vaim uuesti ja uuesti võimsalt kutsus magavat kirikut ärkama, näidates väga lähedasele Issanda tulemisele.** Mul oli selge, et vähesed Jumala rahvast on teadvusel, et Issanda tulemine on ligi. Pärast seda ma nägin **rahva hulka, mis voolas kui kiire juga alla põrgu poole.** Vahetpidamata, suurte hulkadena voolas inimesi hirmsasse kuristikku. Mu hing oli kirjeldamatus hirmus ja valus. Aga Issand, minu lohutuseks, avas mulle Oma armastuse sügavuse ja suuruse, mida ei saa väljendada sõnadega. Kohe sellejärele kõlas suure väega kutse: „**Kinni haarata, kinni pidada ja päästa neid inimesi...**“

Sel ajal mind tõsteti õhku. Seal ma nägin osa inimesi, kes olid tõstetud ühe silmapilguga vastu Issandale Jeesusele, suurel pilvel. Aga niisuguseid, kes olid valmis ja pilvele tõstetud, oli vähe. Mul oli küsimus, täis valu: milline on nende saatus, kes maha jäetud? Tuli vastus, täis õudsust ja värisemist: „**Püha viha!**“

Pärast seda ma nägin teise nägemuse. Ma olin kõrves ja seal nägin ojana voolavat verd. Meesterahvad karjusid meeleheitel valju häälega aga naisterahvad ja lapsed kiljusid. Välkusid mõõgad ja langesid pead. Mu hing kannatas, sest teadsin, et **Jumala rahvas magab need kõige hirmsamad päevad sügavas muretus unes.** Oli südantlõhestav Vaimu kaebtus unise seisukorra peale, mis langenud Jumala rahvale. Ma nägin juute, kuidas nad suure kiirusega läksid teele Jerusalemma. Mind viidi välja suurele lahinguväljale, väga pimedale ja kõrvesele kinni kaetud tumedate pilvedega, ehküll oli keskpäev. Siin inimesed jooksid meeleheitel edasi tagasi, tundes ette mingit väga suurt hädahoitu. Selle nägemuse järjekorda ma ei saa edasi anda täpselt, sest mu ihu oli täiesti ära kurnatud rasketest läbielamustest

ja muljetest kõikides nähtud sündmustes, mis käivad viimase aja kohta.

Siis ma nägin tuhandeaastast riiki ja Jumala rahu inimeste keskel kui paljude vete voolamist.

Pärast anti mulle prohvetiivisil kuulutada kõikide asjade lõpust. Ma nägin suurt metsalist, kes tuli välja vastikust kuristikust. Ta värises üleni, neetitud ahelasse. Ta hirmust väljanägemist on võimata kirjeldada. Ma tundsin ära, et vaimlikus ilmas sündis kiire ja hirmus katastroof ja minu silmade ees avanes tulejärvi, kuhu sai visatud metsaline. See nägemus oli haruldaselt sügav ja masendav.

Palju nägin ma, mida ei suuda meele tuletada. Jumala pühadus ja Tema suurus avanesid väga suure väega. Kõikide nägemuste läbi käisid nagu järgmised prohveti sõnad: „**Õndsad on valjad ja palujad! Pange kõrvale kõik koormad ja raskused, sellepärast et Issand tuleb väga ruttu, ruttu...**“

Kirjeldatud nägemuste nägemise ajal oli mulle avatud kahe suure tõe tähendus, milliseid enne neid nägemusi ei mõistnud nii sügavasti.

Esimene—ma tundsin ära **Kristuse vere suurt ja võimsat väge vaimlikus ilmas.** Oli avatud, et ei ole teist väge, mis võtaks vastase võimu meie hinge üle, kui ainult Jeesuse Kristuse vere vägi. Kristuse vere väe eest kaob kuri välgu kiirusega. Selle juures anti ära näha kuivõrd tarvilik on usklikele elada päevast-päeva Kristuse vere võimu all, sest et saatan on alati valvel, et neelata ära neid, kes käivad vaimus. (Kristuse vere tähtsusest meie päästetöös ja tema väest räägitakse Pühas Kirjas: **Matt. 26, 27—28. Mark. 14, 24. Luk. 22, 20. 1. Joh. 1, 7. 5, 6. Room. 3, 25. 5, 9. Eves. 1, 7. 2, 13. Kol. 1, 20. Ebr. 9, 12—14. 10, 19 ja 29. 13, 12. Ilm. 5, 9. 7, 14. 12, 11).**

Teine tõde, mille Issand laskis mul ära tunda, **see on vaimlik tarvidus anda kõige eest au ja kiitust Jumalale,** selle jaoks, et Tema võiks teha meis Oma töö lõpuni. Rahvas, kelle Tema Endale on ära valinud, peab tunnustama Tema armastust. **Kui meie tahame elada Vaimu juuresolekus, siis meie süda peab jääma tänu, aukartuse ja kumarduse sisse Jumala ees!** Kui meie ei anna Jumalale au, siis ähvardab hukatus. Kui tahame olla kasulikud teenimises Juhatajale, siis peame täielikus andlikkuses ja alistumises tervikuna andma end Jumalale.“ —

„**Vaadake, valvake, paluge, sest teie ei tea, kunas peale tuleb see aeg**“. **Mark. 13, 33.**

Trükkides oma ajakirjas „Elu-Päike“ rootsi venna nägemuse, toimetuse peab silmas neid kallihinnalisi vaimlikke hoiatusi ja näpunäiteid, mis leiduvad siin usklikele. Jumala Sõna kirjakohtad, mis kinnitavad selle nägemuse andmeid, on toodud toimetuse poolt.

Toimetuse.

Imetähed taevas.

„**Siis ilmub Inimese Poja täht taevas**“. **Matt. 24: 30.**

Nendest haruldastest imetähedest taevas teatati korduvalt inglise ajakirjades. Nähti neid kohapeal Inglismaal, Rootsis, Norras, Indias ja Aafrikas. Nüüd ilmusid saksa ajakirjades teated haruldasest taevasest imetähest Venes. Kirjasaatja teatab, et Samaaria kubermangus kaks nädalat seisid taevas järgmised sõnad: „**Се гряды**

скопо!“ **Vaata, Ma tulen varsti.** Imeline ilmuvus tekitas suurt rahutust kohalikkude võimude keskel, kes jäädes truuks oma jumalasalgaja meelsusele, tegid katseid lennukitega hävitada ilmuvust, aga mittemidagi ei aidanud. Tulemus oli see, et tuhanded inimesi, nende seas palju kommuniste, pöörasid ümber Jumala poole.

Üsulisest ajakirjast „Posoh“; juuni 1936.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.
Ilmub 6 korda aastas. 4. aastakäik.

Nr. 19.

Vastutav ja peatoimetaja Viilip Elustus; tegevtoimetaja k. t. J. Helendi; toimetajad: N. Smirnov ja J. Valgustee; toimetuse liikm.: cand. theol. E. Öunapuu, mag. A. Väärismaa. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“. Toimetuse address: Põltsamaa, Nurme tn. № 8, p-k. 49.

1937 a.

Teised lilled...

Pühendatud noorsoole.

Ka hinge aias lilled on

Ja imekaunis, õrn aroom...

Kuid ses aroomis peitub mürk,

Mis hinge maa peal kinni peab!

Tõsta nüüd tiivad lennule —

Puhtasse taevasinasse...

Kuid karda hinge õisi siin —

Nad maaga hinge köidavad!

Kui hinge aias lilli näed —

Aroomi ära hinga sa...

Et taeva lendu jätkata,

Peab Päästja peale vaatama!

Eks mäleta, kuis Päästja hing

Tõi kannatustes taeva meil!

Nüüd kannatama õpi ka...

Et taevast teistel avada!

Sa tead, et lilled — närtsivad...

Ja kaob õie peen aroom...

Kui aga mürki maitseid

Koos lilledega sured siis!

Kuid Kolgatal seal õitsesid,

Kord teised lilled — kaunimad...

Neid okaspärjas — risti peal —

Ka sulle kingib Kristus seal!

Nõmme, 8. I. 1937.

Nataly Smirnov.

„Palju kutsutud, aga vähe äravalitud“.

Üldkonspekt öde Nataly Smirnov'i jutlustest, mis peetud Narvas 13. XII. 1936 ja Tallinnas 20. XII. 36.

Need on kõige kurvemad Kristuse poolt öeldud sõnad meile — usklikele: palju on kutsutud hingi!

Palju oli ärganuid, paljusid südameid puutus imeline Kristuse arm, paljudes hingedes oli süüdatud Jumala säde...

Need hinged said vaimliku kutse Talle pulmapeole.

„Kõik on valmis“ — ainult tulge!

Nad olid kutsutud... nende juure oli saadetud kuninga sulased.

Sulased seletasid kuninga ülesandel, et pulmapiidu on valmis, vaimlik söömaaeg laual... Kuningas kutsub; — rohkem — palub ja ootab neid, kui kalleid külalisi pulmapeole... nad olid kuningale isiklikult tuntud, kui usklikud.

Kuid kutsutud oma **sisemise** seisukorra poolest ei olnud väärt. Nad kuulasid ära isiklikult edasi antud kuninga elava kutse. Neid ei liigutanud kuninga armastus, ei rõõmustanud nende ülesnäidatud au... nad ei hinnanud, ei saanud aru vaimlikust... nad põlgasid kuninga kutset — ja ükskõikselt suhtusid nende osutatud ausse **olla kutsutud** Talle pulmapeole.

Kristus liigitab kutsutud sügavasti vaimlikult kolme liiki.

Esimesse kuuluvad need, kes läksid oma põllule... Neil oli tegemist **oma** põlluga, **oma** tööga — **neil ei olnud aega tulla pulmapeole...**

Kui sagedasti kuuleme arvamist, et neil usklikele on õigus, kes omavoliliselt omandavad endale omanduseks **põllu**, töötavad ja saavad **oma** põllust nii kaasa kistud, **oma** tööst, oma hingedest, et pulmapiidu jaoks, vaimliku ühenduse jaoks Issandaga — **neil ei ole aega**. Nad seda põldu ei valmistanud Kristusele, vaid omale!

Oma tööd nad loevad palju tähtsamaks elavast ühendusest Kristusega ja vaimlik söömaaeg (toitmine) neid ei huvita, neil ei ole vaimlikku janu, vaimlikku nälga... Saanud oma põllu, nad on unustanud Issanda Enda ja elavad ning töötavad eraldi Temast omavoliliselt ja iseseisvalt ilma vaimliku ühendusest Kristusega — töötavad lihalikult, aga mitte vaimlikult.

Teise liiki kuuluvad need, kes vaimlikult tegelevad kauplemisega; need on

usklikud, kes hakkavad vaimlikku jagama raha eest, s. o. nad lähevad Juuda jälgi mööda ja rahaahnus viib need eesmärgile: parem Kristuse ja Tema õpetuse kulul rikkaks saada kui ise töötada. On siis usklike, kes kasutavad vaimlikku, et raha teha — esindaja on Juuda. Joh. 2, 15.

Kolmandasse liiki kuuluvad need, kes nii kaugemale ära läinud oma isiklikku ellu, et on ära surnud kõigele vaimlikule — on kaotanud igasuguse vaimliku huvi ja mõtte.

Kutse Talle pulmapeole avab nende endile, kui kaugemale nad on ära läinud Jumalast ja nähes ennast ja enda seisukorda tõevalguses, saavad pahaseks Jumala sulastele, saavad pahaseks nende kutsele tulla pulmapeole. Nad sidusid end isiklikuga, maisega ja ei taha, aga sellepärast ka ei suuda pöörduda tagasi Kristuse juure.

Tõe valgus ja südametunnistuse noomimine on nii suur, et neid haarab meeletu tigidus Kristuse sulaste vastu, kes avavad nende tõtt, kes avavad kutse läbi Talle pulma — nende seisukorra, mis varjatud inimeste eest.

Need inimesed lähevad meeletuks sellest, et avanevad nende mädased paised, nende jumalakartmata elu.

Nad vihkavad saadetud Jumala sulaseid, haavavad neid ja lõpuks, ütleb Kristus, tapavad ära neid kurjuses ja vihas.

Need on Kainid, kes vihkavad Abelit selle eest, et Jumal võtab vastu Abeli ohvri, aga Kaini ohvrit ei võta.

Kutsutud osutusid mitte väärilikudeks oma sisemise seisukorra poolest.

Kuningas ütleb: „**Pulmapiidu on valmis, aga kutsutud ei olnud väärilikud**“.

Tarvis on anda endale vaimlikult aru: missugust pulmapiidu peab silmas Kristus.

Jumala Sõna alusel avaneb, et pulmapiidu — see on pulm. See on Talle ühendus Kirikuga.

Apostel Paulus ütleb, et see saladus on suur. See saladus on hinge **vaimlikus ühenduses Kristusega**. Hinged, kes on kätte saanud alalise vaimliku ühenduse Kristusega, toovad endaga nähtavale Kristuse Kiriku — Tema pruudi.



Elavale ühendusele Endaga kutsub Kristus Ise: „Jääge Minusse ja Mina teisse“.

Nõnda kui viinapuu oksad toidavad end, elavad ja kasvavad ühe elu mahlaga, mis neisse voolab ja ühendab neid viinapuuga. Nii Kristuse Elu ja Vaim saavad tegutsema ja jääma hingedesse, kes on alalises elavas osasaamises Kristusega.

Talle pulm — see on Kristuse vaimlik ühendus Tema Kirikuga.

„Kutsutud“ osutuvad mitte väärilikkudeks — pulm oli valmis, aga nemad end ei valmistanud, jätsid maha Jumala tee ja valisid oma tee, isikliku, maise inimliku... ja ükski nendest „kutsututest“ ei vastanud Kristuse kutsehüüdele — nad ei tulnud.

„Kuningas“, ütleb Kristus, saatis välja oma sulaseid ja ütles: minge teelahkmetele ja kõik, keda leiate, kutsuge pulma.

Jumala Sõnas, seda rohkem Kristuse sõnades iga sõnal on oma sügav vaimlik tähendus.

Paneme tähele — kuningas saadab Oma sulased „teelahkmetele“.

Meie igaühe elus on aeg, kui meie osutume teelahkmel; meie ees on palju mitmesuguseid teid, aga tõetee — Kristuse tee — veel leidmata... ja hing seisab teelahkmel ja ei tea missugune nendest teedest on tõetee, missugune nendest tal välja valida, millist teed tal minna?

Hooletud, pealiskaudsed, maised hinged aga valivad kohe maiste lõbude laia tee, mis viib hukka... „Teelahkmel“ seisa-

vad hinged, kes janunevad, otsivad, valulevad, äravaevatud, ärakurnatud, ärakooratud...

Nad seisavad ja ei tea missugusele inimlikule teele anda eesõigus... Seisavad sügavas järelmõtlemises... ja ei tea misugust teed minna...

Nad otsivad tõe igavest teed Jumala juure ja ei leia seda maa peal inimeste keskel.

Mõned hinged isegi on astunud nendele inimlikele teele, aga veendudes, et see tee ei vii Jumala Enda juure, tulevad tagasi teelahkmele ja veel kurvalt seisavad ja mõtlevad järele...

Nende juure — nende otsijate, janunejate hingede juure saadab Kristus Oma õpilasi ja käsib **avada** neile tee pulmapeole, käsib neid kutsuda Enda juure ja ütelda, et pulmapidu on valmis ja Tema ootab neid.

Kuningas käsib kutsuda kõiki, **keda nad „leiavad teelahkmel“**.

Milline sügav tähendus sõnas „**leiate**“.

Pange tähele: kutsuda neid, keda **leiavad**. Sulastele tehakse kohuseks mitte lihtsalt kutsuda kõiki, vaid **leida kõiki**. Ma kuni viimase ajani eksisin just selles kohas: ma arvasin, et lihtsalt peab kõiki kutsuma, ilma vahet tegemata. Ja ma kutsusin kõiki, keda aga võisin, Kristuse teele.

Kui teie, **Kristuse** õpilased, **lähete** ja **leiate** kõik, keda Kristus ootab, siis ärge viige need hinged enda või oma organisatsiooni juure, vaid Kristuse Enda juure! — Kui nad sisemiselt jäävad Kristuse, siis oli teie kutsumine tühine!

Ja nõnda sulased läksid välja inimlikele teele — „teelahkmete“ ja **kogusid kõiki, keda leidsid**.

Sulased täitsid täpselt oma Issanda käsu: nad korjasid kõiki, **keda leidsid**.

Siin on vaimliku tähendusega sõna „**kogusid kõiki**“.

Kristuse õpilased ühendasid neid **ühes** vaimlikus eesmärgis: minna Talle pulmapeole, — ühendasid neid **ühel** vaimlikul teel Jumala Riiki.

Missugune suur on Kristuse õpilaste misjon! Leida hingi, avada neile Jumala tee, kutsuda, koguda kokku ja viia vaimlikult pulmapeole.

Liigutav on märkus, mis teeb Kristus: „ja kuri ja hea“.

Kristus märgib ära, et kutsutud oli „kuri ja hea“. — Millised imelised sõnad,

milline troost, milline arm, milline armastus:

„ja kuri ja hea“...

Inimesed armastavad ainult häid, neid, kes meie vastu head on. Aga Kristus armastas vaenlasi, palus vaenlaste eest ja andis andeks vihameestele.

Armastada vaenlasi, armastada kurje — see on Kristuse armastus, see on vaimlik saavutus. — Kristus käsib, et meil oleks **Tema** armastus.

Pange tähele, keda Kristus alguses nimetab kurjadeks, neid Ta pärast nimetab headeks: **„Viimased** saavad esimesteks...“

Jumala silmis need head kõik on pattu teinud — kõik on kurjad.

Inimeste ees on kurjad ja on head, aga **see inimlik headus ei ole Jumala headus!** — Ja kurjad ja head peavad üheväärselt kahetsema: **ühesugused süüdlased Jumala ees**.

Ükski ei või ütelda: „Ma olen kuri — ma ei või sattuda Jumala Riiki,“ sellepärast et Kristus ka teda kutsub patukahetsusele. Ükski ei või ütelda: „Ma olen hea — mul ei ole midagi kahetseda,“ sellepärast et Jumala ees on kõik patused.

Head ja kurjad! Jumal on käskinud kõiki teid kahetseda ja tahab kõiki päästa.

Sulased kutsusid pulma, kutsusid rõõmu, tõe, valguse, armastuse juure — igavese elu juure.

Ja läksid „kõik leitud“ pulma ja said **ühenduse Kristuses**.

Mingit teist tingimust ei olnud — ja nad läksid suure rõõmu osasaajateks.

Issand, astudes sisse ja vaadates osavõtjatele, nägi üht ilma pulmakuueta. Hommikumaal vanal ajal oli komme, et kõik külalised pidid olema ühesugustes pulmakuubedes, mille kinkis külalistele peigmees. Kristus võtab Oma vaimlikuks näiteks selle hommikumaa kombe.

Külaline, kes ei saanud peigmeelt pulmakuube, kohe paistab silma külaliste seas kui võõras — kõrvaline.

Ma olen kuulnud palju kuulutajate seletusi, aga keegi ei ole suutnud mulle avada: milles on pulmakuue vaimlik sisu?

Missuguse kuue just annab Kristus Tema pulmast osavõtmiseks? Ja kuidas meie saame **pulmakuue?**

Paljud arvavad, et õigusekuub ongi juba pulmakuub — ei!

Kristus liigutab need mõisted ja sellepärast ka meie ei tohi neid segada.

Talle pulmast osavõtmiseks on vaja **pulma rüü** — kuub.

Kristuse õiguse rüü annab vaimliku õiguse igavesele elule.

Pulmarüü annab vaimliku õiguse Talle pulmasöömaajast osavõtmiseks.

Issand ütleb sellele inimesele: „Sõber! kuidas sa siia tulid ilma pulmarüüta?“

Ainult nendele, kes riidetud pulmarüüsse, on lubatud sisseminek pulma söömaajale.

Pange tähele, et Kristus nimetab teda nagu Juudatki — „sõbraks“.

Selge, et see inimene oli kutsutud, oli usklik, tundis teed pulmapeole ja tuligi siia, aga ilma pulmarüüta.

Meie ajal on palju niisuguseid hingi, kes kinnitavad, et nad on usklikud, Jumala lapsed jne. Paljud õpetavad, et võib kõik vaimliku, ka pulmarüü, usuga võtta ilma seda saavutamata, aga elada võib oma tahtmise järele ja kõik endale lubada, sest Kristus on juba kõik vaimliku teinud meie eest. Muidugi uskuma peab, kuid meie vajame **elavat usku, mis tegutseb ja saavutab**, see usk tuleb patukahetsuse tagajärjel. Mina sain elava usu Jumalalt kui kahetsesin lõpuni. Inimlikul usul pole mingit vaimlikku väärtust. Siis kui kaotas ülikoolis ilmatarkuse kaudu oma lapseliku elava usu, siis tuli sellele tagasi tulla. Maailma tarkust on vaja maailmas elades. Teadus on vajalik, kuid sisemises vaimuelus maailma tarkus ei aita midagi! On vaja täita kohuseid elus, aga sealjuures peame esiteks hoolitsema oma vaimu ja hinge eest, sest igaühe ees seisab lõpp. Igaüks teab, et teda ootab surm, kui ta on ilma Kristuset, ja üleminek, kui ta on Kristuses, sest Jeesus ütleb Martale, et kes Minusse usub ja Minus elab, see surma ei näe igavesti.

Nii siis, iga hing peab muretsema oma pulmarüü eest nii kaua, kui on veel aega, aga et seda kätte saada peab kindlasti teadma milles seisab vaimlikult pulmarüü sisu.

Mis lahutab inimesed Jumalast? Kartus ärasalgamise ees.

Usklikkude keskel leidub palju, kes ütlevad: „Mul on **kõik**, mida ma vajan — saan head palka, ei tunne puudust—“ jne. On arvamine, et Jumala õnnistus ongi elu heaolukorras — oo, milline sügav eksitus!!!

Pöörame aga Jumala Sõna poole ja mida näeme? —

Jumala Poeg, tulles taevast maa peale, jättis kõik Jumala Riigi hiilguse ja au ja sündis suures vaesuses — ärasalgamises.

Kristus **Enesega** avab, et Kristuse põhi-seadus on **ärasalgamine**.

„Kes ei salga ära kõik, mis tal on, ei saa **Mu** jünger olla“.

Nii — **kristluse ja Kristuse õpetuse alus on ärasalgamine**.

Pulmarüü saab Kristuselt see, kes salgab kõik ära, et Kristusele järgneda, et Tema pulmapeost osa saada — et astuda ühendusse Kristusega — ainuke vajalik vaimlik eesmärk!

Ärasalgamise juure viib meid Idamaa täht — Jumala Sõna täht!

Et ühineda Kristusega, et olla Tema jünger, et osa võtta Tema pulmapeost, peab kätte saama pulmarüü.

Taevaline Peigmees kingib pulmarüü ainult sellele, kes on oma elus ärasalgamise kätte saanud — näites „rikkast noormehest“ Kristus ise seletab selle juhuse kaudu, et Tema jüngriks saada, on vaja **ärasalgamist**.

Kristus annab meile eeskujut: Ta sündis ärasalgamises ja elas terve oma elu ärasalgamises.

Vaatame, kes oli siis see „sõber“, kes nii julgelt astus omavoliliselt pulmapeole ilma pulmarüüta. Kahjuks on suurem osa niisugused sõbrad.

Kristus ei ütle, et tal oleks mingi patt, ei ütle, et tema rüü oleks plekkides — **ei!** Kristus avab, et tal ainult puudus **pulmarüü**, see on: ta ei astunud ühendusse **Kristusega**: tal puudus Kristuselt pulmarüü!

Sellel „sõbral“ puudus pulmarüü —, sest ta oma elus ei olnud ennast riietanud kannatava armastuse ärasalgamise rüüsse.

Ärasalgamist õpetab Issand Oma suures armastuses ka sellele hinge, kes ei tea ärasalgamise sügavust ja vajadust.

Näeme tihti elus, et just sellel, kellel oli lootus ja usk, tuleb kannatada kaotusi — selle läbi Jumal armastuses õpetab ärasalgamist vastu võtma — **Jumal räägib armastuse keelt hingega**, et hing saaks vabastatud maisest ja kaotaks ebajumalad. Lugemine, palvetamine, koosoleku küllastamine pole küllalt, sel viisil ei saa meie veel mitte kätte pulmarüüd, — et seda saavutada, peab terve usuelu olema **ärasalgamises**. Kes ei ela ärasalgamises, see pole väärt, ütleb Kristus, Minu jünger olla: (Mat. 10, 38.)

Hinged on ka hoopide kaudu õppinud ärasalgamist — kaotuste läbi — kuid Jeesus ootab meist vabatahtlikku ärasalgamist. Meie usu elu alguses aga Jumal hakkab meid külastama läbikatsumistega, — annab meile viitsu kui hää Isa. Vaadake sellele kui armastuse tunnile Taeva Isa käest.

Raskus on ainult selles, et teie panete vastu, kui teie aga praegu nõustute sellega, mis Jumal teile saadab ja ütlete „Sinu tahtmine sündigu“, siis rist saab nii magusaks — ja viimati see isiklik elurist sulab ära. — Ma ei räägi Kristuse ristist vaimliku töö elus, vaid isiklikust eluristist — nende ristide vahe on ülisuur!

See ongi Jumala suur armastus, et Ta meid elus valmistab vaimlikule sihile ja häda meile, kui paneme vastu. Vabatahtlikult peab igast küllusest ära salgama.

Aga kas kristlased rõõmustavad, kui tulevad läbikatsumise tunnid?

Igaüks tunneb oma elus neid valutunde, kus Kristus teie südameuksele on koputanud läbikatsumise kaudu!

Ükskord elus olid mul hirmsad valud ja ma arvasin, et ma ei suuda neid enam kannatada — korraga mind valgustas mõte „aga Taeva Isa ju teab minu valudest“, — siis tuli selgus, et **tuleb puhastada hingi.** Ka ei saa ükski hing sündida valudeta, nagu Kristus seletas.

Nii siis on kannatused meie elus — vaimlik seadus — ja nad peavad olema enese ärasalgamise armastuses!

Ja selles ärasalgamise koolis on kõige raskem oma „**minast**“ ära salata.

Kui kohtasin Elavat Kristust, siis polnud mul raske maha jätta varandust, maailma, jne. Raske on oma „mina“ maha jätta — oma „minast“ vabaks saada ja kui meie selle vaimliku sihi kätte saame — see on ärasalgamise seaduse täitmine. „Kas olen sisemiselt ära salanud?“ — peab olema teie küsimus endale.

Ap. Paulus tunnistab, et ta iga päev suri enesele — ta salgas ennast ära iga päev, iga tund — ta suri oma lihale, et teisi aidata vaimlikus elus — saavutamise tee peal. Ja lõpuks tunnistab tema:

„Enam ei ela mina, vaid Kristus elab minu sees“.

Niisugune ümberpööratud hing, kes on ära surnud oma minale, oma lihale, oma liha tahtele, sel **on pulmarüü**, sest tema sees on ülestõusnud Kristus — see ongi vaimliku elu siht.

Olen palju küsinud: milles on pulmarüü. Öeldi: peame sõnakuulelikud olema, peame usus seda omandama jne. Kuid sisemine hää ütles: siin on midagi sügavam — nad seda ei mõista. Siis avanes mulle, et pulmarüü on ärasalgamises. Kes ennast täielikult ära ei salga, sellel pole ka pulmarüüd. **Nii siis, ärasalgamises on pulmarüü!**

See ripub meist — kuidas meie suhtume ärasalgamisesse, kuidas võtame elus hoo- bid, läbikatsumised vastu. — See kõik on meie vaja, et kasvada vaimlikult.

Kõige suurem rõõm, kui teie võtaksite oma ellu ärasalgamise ja nõustaksite Jumala tahtmisega alati.

Taavet oli rikas kuningas ja ka tema ütles, et „minu elu paremad päevad — olid töö ja valu“. — Mispärast? Sest **need päevad on teda valmistanud vaimlikult ja toonud lähemale Jumalale.** Ütlevad, et meie päevil Issand ei kuule — ei! viga on meis — hinged ei seisa vaimlikult nii, et neid saaks kuulud taevast; tuleb nõustada kõigiti Jumala tahtega.

„Sinu tahe sündigu!“ Kas oled sellega nõus? Alles siis, kui alati saate vastu võtta, mida Issand teile saadab, kui saate alati öelda „Sinu tahe sündigu“, siis hakkab valmima teie pulmarüü.

Ära salata oma „mina“ on vajalik, et Kristusele jälgida. Sest **Kristuse tee — on ärasalgamise tee.** Ainult see, kes käib ärasalgamise tee peal saavutab täieliku ühenduse Kristusega.

Inimesed vaatavad selle peale kuidas teised inimesed nende üle mõtlevad ja arvustavad — ja kardavad kriitikat. **Kui oled tõene usklik, siis sa ei pea seda mõtlema, mis sind lahutab maailmast — ei! Sa pead seda mõtlema, mis sind lahutab Kristusest!**

Sellele, kes hakkab Kristuse järele käima, on kõige raskem, et temast hakatakse halba rääkima, taga kiusama. Siis läheneb saatan ja ütleb: „vaata, sa salgad ära ennast, kannatad, armastad, kas pole see kõik muidu jne“. Ja just seal, kus Kristuse jünger kõige kõrgemal seisab, kõige puhtam on ja püüab alati Jumala Pale ees seista — **just seal kõige rohkem teda teotatakse ja heidetakse halba varju. Kristuse jünger peab sellest üle seisma.** — Miks ei või inimene seda rääkida, mida ta mõtleb? On ta nii madal ja alatu, et levitab laimu ja valet, siis on see ka tema patt, aga mitte sinu patt.

Sina aga rõõmusta, sest Kristus on ju ka kannatanud ja just omal ajal ka usklike poolt. Ühkuse ja enesearmastuse purustamiseks on vaja teotust inimeste poolt kannatada — nii süveneb meis vaimlik elu ja selle kaudu avaneb meie kallid pulmarüü — mille vaimlik sisu on — ühendus Kristusega.

Palju on kutsutud, aga vähe on neid, kes lasevad Issandal ennast ära valida! —

Et kutsutuid on palju näitab, et Issand tahab kõik ära valida, kuid hinged ise ei lase ennast ära valida! Nad ei lase ennast riietada pulmarüüga.

Nii siis — palju on kutsutuid, kuid vähe äravalituid !!!

Nataly Smirnov.

Sadhu Sundar Singh — India kristlane-müstik.

cand. theol. E. Öunapuu.

Sundar Singh kristliku müstikuna.

Vaimus Kristusega isiklikult kohates, Sundar saab kristlikuks müstikuks — s. o. hakkab elama omas südames elavat osaduselu Kristusega. Seda osadust tema püüb alal hoida ja mitte katkestada vaimliku kontsentratsiooni ja alalise palve läbi — kuid ta sellejuures hoiab alal india individualiteedi jooned: ta jääb kontsentratsiooni¹⁾, meditatsiooni²⁾ ja ekstaasi³⁾ juure. Sellejuures ei sega ta aga kristlikku müstikat paganlikuga — ta vaid kannab india individualiteedi jooned kristlikule pinnale. Mõned müstika alused, puhtkristliku oluga, kuid mis praeguses kristluses kaotatud, Sundar — olles harrastanud neid india usundis, — toob uuesti ristiusku. Need on: loobumine, kasinus, paast, kontsentratsioon. Praeguses kristluses nendest algkristlikkudest tõdedest on järele jäänud vaid moonutatud riismed. Meie kristlased, koguduste juhid, pastorid ja jutlustajad neid algkristlikke aluseid praktikas ei tarvita. Sundar Singh, olles rikkumata lääne kristlusest, oma sisemise vaimlise peentude ja india müstika traditsiooni tõttu, leiab need algkristlikud alused ja tõstab nad uuesti ausse oma Taevase Õpetaja õpetuse kohaselt.

1) Loobumine. — Saades kristlaseks tõi Sundar Singh oma elus täieliku loobumise: kodu, vara, perekond, ilmalik au ja seisuhoo — kõik jätab ta maha Kristuse pärast. „Sõprus maailmaga on vaen Ju-

¹⁾ Kontsentratsioon — sisemine koondumus.

²⁾ meditatsioon — sisemine vaatlus, milles püütakse tabada vaimlikku maailma ja tõdesid.

³⁾ ekstaas — Sundar mõistab ekstaasi all andi näha nägemusi vaimlikust maailmast.

mala vastu“ (Jaak. 4, 4), — selle vaimlise aluse Sundar võttis omaks sügavamalt, ausamalt ja õiglasemalt kui meie kristlased seda teevad. Tema läheb täiesti ära maailmast (sisemiselt), ja isegi kõigest isiklikust ütleb end lahti — nii loobus ta abielust, seda mitte keelatuks pidades teistele. Ühele oma sõbrale, kes Sundarilt küsis miks ta ei abiellu, vastas Sundar: „Minu Issanda sõprus annab minu südamele ühe kõrgema õnne“.

Kristuse pärast loobus ta kõigest, et jälgides oma Taevasele Õpetajale kõigest köidikutest täiesti vaba olla — nirgantha, nagu seda india brahmiinid nimetavad.

Raha Sundar üldse ei kanna enesega, Sõprade soovil ta püüdis kord raha kaasas kanda kuid varsti loobus ta sellest. Ta ütleb: „Soovin panna oma usalduse mitte oma taskule, vaid Jumalale“. „Kui meie Tema peale loodame, siis oleme meie täiesti kindlustatud. Temas leiame meie kõik, mida ihaldame“. Ja Sundari elav usk ei ole kunagi tühine olnud. Kogu maailma rändas ta läbi Evangeeliumi kuulutades, truuks jäädes sellele oma põhimõttele.

Et koguduste sulased palgalistena teenivad, leiab Sundar õigusega kahju toovat Kristuse tööle. Sellepärast paljud usulahkude jutlustajad ei võta vastu tõsikristlikuna Sundari eneseäraalgavat eluviisi, kuid Sundari vaimliku materjali kasutamist leiame samal ajal nende poolt laialdaselt. Nii üks eesti usklike ajakiri toob katkendeid Sundari teosest, kuid jätab täiesti nimetamata, et see Sundar Singhi kirjutus on, mida nad esitavad. Samal ajal kuulsin aga ajakirja väljaandva

koguduse jutlustajalt eitava suhtumist Sundar Singhi isikusse.

2) Paast. — Sundar võtab ka selle tõe algkristlikult, paastudes täieliku toidust ja joogist loobumisega. Paastu ühendab Sundar sisemiste jõupingutuste, meditatsiooni ja palvega⁴⁾.

1913. a. alguses kavatses Sundar oma õpetaja eeskujul 40 öödpäeva paastuda. Ta eraldus džungli üksildusesse ja alustas paastu. Füüsiliste jõudude otsalõppemise tõttu ei suutnud Sundar küll 40 päeva paastuda, — ta suutis paastuda vaid ligi 30 päeva. Sisemisele vaimlisele elule oli see paast suureks kasuks. Kristus Ise ilmus temale selle paastu ajal, ja avanesid paljud sügavad vaimlikud tõed. Sundar tunnistab — mida enam vabanes ta füüsilis-hingelikust seisukorrast, seda vabamaks sai tema vaim. Kogu paastu kestvusel tundis ta rahu ja rõõmu suurendatud määral, nii et tal ei olnud kiusatustki paastu katkestamiseks. Paljudes oma isikliku elu küsimustes sai ta lahenduse ning omas kutses sadhuna Issandat teenida kinnitatud. Kiusatus raskest sadhuelust loobuda ja kergemat teed valida kadus temal peale paastu. Nüüd nägi ta selgesti, et kui see ka teistele ei ole patt raha ja vara ja kodu omada — Jumal on tema millegiks muuks ära valinud. „Ekstaaside and, mis Jumal mulle on kinkinud, on palju väärtuslikum kui seda ükski kodu võiks olla. Selles leian ma imelise rõõmu, mis ületab kõik teised,“ — ütleb Sundar.

3) Vaimlikud nägemused. — Imelise vaimlikkude nägemuste anni osaliseks sai Sundar 1912. aastal. Sundar kirjutab sellest järgmiselt: „Kotgarh'is⁵⁾ 14. aasta eest, palvetamise ajal avati mu silmad taevaliseks kaemuseks. Ma nägin kõike nii elavalt, et uskusin, et olen surnud ja mu hing on läinud taeva au sisse; aga vahepeal olevais aastais on ikka jälle need nägemused mu hinge rikastanud“.

Teatavasti omas Sundar ka mittekristlasena ekstaase, mida ta püsiva kontsentratsiooniga yogaharjutuste läbi saavutas. Leides Kristuses tõelise rahu, loobus ta yogaharjutustest ja teistes Indias nii hoolega

⁴⁾ Paastu kohta sügava vaimliku selgituse leiame öde N. Smirnovi artiklis „Tõsisest ümberpöörduisest“, teoses „Pimedusest Valgusse“, lk. 30.

⁵⁾ Kotgarh — kohake Himaalajate läheduses, kuhu Sundar harilikult avalikust tööst vaikusesse tagasi tõmbus.

väljakujundatud kontsentratsiooni meetoditest, suhtudes nendesse täiesti eitavalt. Yogaekstaaside kohta tähendab Sundar, et need olid vaid enese hüpnooti läbi kunstlikult esilekutsutud seisukorrad, kus ta paremal juhul vaid iseennast läbi elas. Vaimlises elus põhilist vahet ära tähendades ütleb Sundar: „Yoga transi⁶⁾ eesmärk pole mitte rahuldada südant, vaid pead“. Kuna süda aga vaimliku elu keskus on, mida meile eriti selgesti öde N. Smirnov'i vaimlis-psühholoogilised analüüsid avavad ja mida ka Sundar sagedasti rõhutab, — siis yoga-transs juba selle põhjal on vaimlikult vale tee ja kuulub satanistliku eba-müstika valda.

Tõepärases ekstaasis avanevad vaimlikud meeled ülemeeleliku maailma nägemiseks. Ühes ekstaasis öeldi Sundarile, et need meeled on samad, mida hing ka peale surma omab. Nendes vaimlikkudes nägemustes, või nagu neid Sundar nimetab — ekstaasides, Sundar näeb vaimlist maailma, mis varjatud harilikkude surelikkude eest. Ta näeb sagedasti elu taevas, kuid näeb ka põrgut ja sündmuste vaimude ilmas. Toon siin lühidalt jutustuse ühest Sundari taevasest nägemusest: „Seal nägin ma Kristust äraseletatud ihus troonil istumas. Nii tihti kui ma tulen sinna, on seal alati samasugune. Kristus on alati keskpunkt, — see on sõnadega kirjeldamata ilmuvus! Tema nägu hiilgab nagu päike, seejuures ei pimesta aga sugugi, ja on nii mahe, et ilma raskuseta võin vaadata Tema peale. Ja alati Tema naeratab imelise armastusküllase naeratusena“. Teisal kirjeldab Sundar: „Kristuse näoilme, nagu ma seda näen ekstaasis oma vaimusilmadega, on peaaegu samasugune nagu ma Teda nägin pöördumisel. Temal on naela haavad, milledest voolab veri; need haavad ei ole mitte inetud, vaid hiilgavad ja ilusad. Temal on habe. Tema pikk juus on nagu kuld; nagu hõõgav valgus. Tema nägu on kui päike, aga Tema valgus ei pimesta“. Kristuse ümber on taevalikud äraseletatud olevuste hulgad, mis lõpmatusesse kaugustesse ulatuvad. Mõned nendest on pühad, teised inglid. Kõik nad näevad välja nagu Kristuse nooremad vennad, aga Kristuse au on palju aulisem kui teistel, ja ka pühade aulikkuse vahel on omad astmed. Nende riided on valgusest kootud, mitte pimestavad, mitmevärv-

⁶⁾ transs — kunstlikult esile kutsutud unetaoline enesest äraoleku seisukord.

Ookeani hing.

Üks hing mul avanes,
 kui vaikiv ookean... —
 Ma nägin ta hinge — põhjatu — sügavust,
 Aga tema taevaline ilu
 inimestele kinni oli...
 Ääretu ookean! Ei ole kaldaid näha!
 Su laulva laine elus
 On armastuse ilu, kuid mitte maise...
 Ja tormi ajal.. raskel tunnil...
 ja sügistuulte iili all
 Ei liiguta su ookean oma laineid vägevaid...
 Vaid lahkudes endasse...
 varjates südame nuttu,
 Vaikib... vaikib su ookean...
 Su võitlus varjul sügaval —
 Su hinge põhjas...
 Aga inimestele vaid näha
 murtud hinge vaikus,
 Ja inimestele mõistetav vaid
 Su hinge pinna vaikimine...
 Muidugi... su hing —
 Ei ole maine ookean!
 Sa vihkad madalate laine langemist,
 mis kergitavad kirgi...

Ei armasta sa vahutavaid laine ääri...
 Ja võõras sulle —
 kavalate lainete päitav löök
 Vastu uhkeid kaldakive...
 Oo, ookean nii ääretu!
 Ammu ju ei hinga sina
 Kurjade ja tühjade hingede kaldal...
 Ja su kristalsete pisarate piisad
 on alal hinge sügavas...
 Sul — neid kaldaid — pole vaja...
 Neid pole usaldanudki
 Su hing...
 Nii tasa-õrnalt kannad sa
 oma laulvate vete laineid —
 Eemal mõistmata ja võõralt kaldailt...
 Kardad sa kokkupuudet...
 ja põgened inimeste eest...
 Sa oma sügavat smaragdset saladust
 Ei ava inimestele veriselt
 ja võõralt maalt...
 Su ookean on kaugel... üksik...
 Suletud Kristuselt on
 rahu märgiga...

Nataly Smirnov.

lised. Värvivid on seal enam kui siin maailmas. Veel jutustab Sundar: „Palju on seal asju mis on vastavad maise maailma ilule. Seal on mäed, puud, lilled, aga ilma maistele asjadele omase ebatäielikkuseta. Selle maailma mäed, puud, lilled on ainult vari sellest, mis ma seal näen. Seal on imeline muusika. Kõik asjad on seal niisugused, et nad alalõpmatult vabalt Jumalat kiidavad ja tänavad. Seal võib näha lõpmatutesse kaugustesse. Kõik on seal läbipaistev. Seal võib otse teisest läbi näha, ja sellepärast ei või keegi oma armastust või midagi muud omas südames varjata.“ Pühade ja inglite keskel on astmete vahed, kuid mõtete lahkumine-kuid seal ei ole. Kadedust seal ei ole. Igaüks seisab omal kohal ja on abiks teistele“.

Nendes nägemustes Sundaril on tõeline osadus pühadega. Sundar kirjutab: „Osadus pühadega oli esimeses ristikoguduses nii reaalne tõsiasi ja kogemus, et sellele

anti koht vajalikkudes usuartiklites, mis on üles tähendatud Apostlikus Usutunnistuses“. Sellega Sundar lahendab vaimlise kogemuse kõrgustelt teoloogide hulgas nii palju vaieldud küsimuse. — Vaimlikul viisil kõneleb Sundar pühade ja inglitega sügavatest vaimlikkudest tõdedest, mida inimlikkudes mõistetes väljendada üldse võimalik ei ole ja mis maisete mõistete piirides viibijatele täiesti arusaamatud on. „Sest maailmas ei ole ühtegi keelt ega võrdlust, mille abil nende sügavate tõdede mõtet oleks võimalik väljendada.“ Mida Sundar suudab ja mis vaimlikult tõmal on lubatud kõnelda, on vaid kõige lihtsamad tõed. Kuid ka sügavamatest tõdedest, milledest tal vaimlikult ei ole luba rääkida, või mis inimlikkude sõnadega väljendamatud, kannab ta eneses alati värske ja elava mälestuse. „Sellest taevasest maailmast ja elust ei saa iial väsinuks. Seal on ärarääkimata õndsus, mis kestab igavesti,“ ütleb Sundar. Nägemused taeva-

sest ilmast toovad alati enesega sügava rahu hinge ja ühenduses nendega Sundar tunneb end alati vaimlikult ja ka füüsiliselt kosutatud. Sagedasti Sundar saab nende osaliseks just rasketes olukordades ja need on temale siis suureks kinnituseks. Ta ütleb: „Nende 14. aasta kestel, kus ma juba sadhu olen, on tihti olnud aegasid, kus mul nälga, janu, tagakiusamist kannatades küll oleks kiusatus olnud Sadhuelu maha jätta, kui mul ei oleks nende ekstaaside aegade kinki. Kogu maailma eest ei annaks ma ära seda.“

Tihti näeb Sundar kuidas surma korral hinged lahkuvad kehast. Ta kirjutab: „surma korral tulevad hinge vastu võtma kas inglid, pühad, Kristus Ise — kui sureb õige; kurjad vaimud, kui sureb kuri inimene“.

Vastavalt oma vaimlisele arenemisele siin maa peal, tulevad hinged taevastesse eluasemetesse, või valguse või pimeduse maale, selle järele missugune nende elu olnud siin maa peal.

(Järgneb).

Evangeeliumi asketism ja selle erinevus „usuvõitlusest“ ja „munklusest“.

Eessõna.

Sõna „asketism“ on pärit kreeka keelest, tõlkes tähendab: lihasurma õpetus.

Niisuguse mõiste panid sellesse sõnasse esimese aastasaja kristluse kirjanikud — askeedid ja lisasid selle Evangeeliumi lihasurma õpetuse juure.

Protestandid ja siis ümberpöörnud usklikud („lahkusklikud“) loevad asketismi, kui õpetust, võõraks Evangeeliumi vaimule ja millel ei olevat vaimlikke aluseid Pühas Kirjas. See on suur eksitus mõelda niiviisi asketismist!

Kust on tulnud niisugune kahjulik eksitus? Oletan, et peapõhjuseks on pealiskaudne Püha Kirja tundmine, mitte vaimu poolest aga kirjatähe poolest.

Teine põhjus on see, et Pühas Kirjas endas ei seisa sõna „asketism“; seal areneb sügavasti vaimlikult ainult lihasurma õpetus sisuliselt, ilma selle õpetuse välise vormi määramata.

Kolmas põhjus, mis viib paljusid usklikke eksitusse ja annab eitava suhtumise Evangeeliumi õpetuse vastu, see on puudulik asketismi ajaloo tundmine selle algusaegadest. Aga iga puudus tundmises viib eksitusse, ütleb Kristus: Matt. 22, 29.

Neljäs palju sügavam selle eksituse põhjus on varjatud selles, et usklikud, ja isegi õpetlased usuteadlased, ei tee vahet Evangeeliumi asketismi ja „usuvõitluse“ *) vahel (mis tekkis, nagu teada, palju hiljem kui Evangeeliumi asketism, nimelt alles IV aastasajal p. Kr.) ja ei eralda seda

*) Usuvõitluse mõiste on selles, et usklikud püüavad oma isikliku jõupingutusega ja püüdmisega saavutada pääsmist.

isegi „munklusest“, mis mõjub inimeste peale eitavalt oma mitteveetlevate, omadustega. Munklusel ei ole mingeid kokkupuutumise punkte Evangeeliumi asketismiga. Munklus, see on inetu-kõverdunud „usuvõitluse“ vorm, aga „usuvõitlus“ on Evangeeliumi asketism, mis kaotanud „usuvõitluse“ vormis oma vaimlikud alused, vaimlikud eesmärgid ja jõu. „Usuvõitlus“ hoidis alal ainult selle sise-erines Evangeeliumi vaimlik asketism. „Usuvõitlusest“ ja selle erinevusest „asketismist“, ta vaimliku sisu ja vaimlikkude eesmärkide poolest, tahan anda üksikasjalisemad andmed allpool.

Vaimlik Evangeeliumi asketism on Püha Kirja põhiline ja oluline õpetus; õigem, lihasurma ja ära salgamise õpetus ongi Evangeelium, s. o. Kristuse ja Apostel Pauluse õpetuse sisu. Ühelgi õpetusel ei ole niisugust vaimlikku väge ja sügavust, kui asketismil ja ta on täiesti lahutamatu Evangeeliumist. Ükski õpetus ei ole kannud niisuguseid suuri vaimlikke vilju, kui asketism. Evangeeliumi asketism andis arvurikka kogu suuri pühasid ja märtreid — kangelasi suurte kristluse ideede eest. Kristlus oli vägev, sügav, vaimlik, kartmatu ja võitmatu niikaua kui oli olemas Evangeeliumi asketism, asutatud Kristuse Enda poolt. Esimene vaimlik ja kõige suurem askeet, kõige sügavamas mõttes ja avalduses, oli meie Päästja.

Vanatestamentlik „Jumala Naasir“ sai uuetestamentlikuks vaimlikuks Askeediks. Kel oli mõõtmatu vaimlik kõrgus ja sügavus kõikides ta avaldustes.

Milles on vaimliku asketismi sisu?

Evangeeliumi vaimliku asketismi sisu on väljendatud Kristuse sõnades: „**Tõeste, tõeste, Mina ütlen teile: Kui nisuiva maa sisse ei lange ja ära ei sure, siis jääb tema ükski; aga kui ta sureb, siis kannab tema palju vilja.**“ Joh. 12, 24. Kristus kaks korda tunnistab seda, et Tema Sõnad sisaldavad endas suurt tõde.

Kristuse vaimlik alusmõte on: nisuiva peab ära surema (usklik hing), et kanda vaimlikke vilju. Füüsilise ihu surm mitte mingisuguseid vaimlikke vilju kanda ei või, sest see surm ei too õnnistust, vaid karistust pattude eest: Room. 5, 12 ja 21; 6, 16 ja 21-23. Kristus mõistab selle all vaimlikku surma. Surm: 1 — vanale inimesele (lihale), 2 — maailmale, 3 — isiklikule patule ja 4 — surm käsule, s. o. isiklikule õigusele.

Suur Apostel Paulus teeb lahti Kristuse sõnade vaimliku sügavuse ja lähemalt seletab: 1) millele on vaja surra (s. o. mis on vaja suretada eneses); 2) mis pärast on vaja surra (teeb selgeks vaimlikud põhjused) ja 3) missugustel vaimlikkudel eesmärkidel sünnib suremine (s. o. mis tahetakse kätte saada vaimliku surma läbi).

„**Rumal! mis sa külvad, ei see saa elavaks, kui tema ei sure.**“ 1. Kor. 15, 36. Nende sõnadega Apostel ütleb, et meie vaimlikul külvil ei ole elu, kui meie ise oleme vaimlikus surmas, s. o. ei sure ära patule. Külv lihalikus seisukorras mingisuguseid vaimlikke tagajärgi kätte ei saa. „**Mis lihast sündinud, see on liha.**“ Joh. 3, 6.

Vaja on surra, et vabaneda sisemisest ja välimisest patust ja saada elavaks Jumalale, ja Kristuse auks.

Ainult „**kes surnud on, see on vabaks saanud patust.**“

„**Aga kui meie Kristusega oleme surnud, siis usume meie, et meie ka elama saame Temaga.**“ Room. 6, 7-8.

„**Õige on sõna: kui meie Temaga oleme ära surnud, siis Temaga saame ka elama.**“ 2. Tim. 2, 11. (venek. tlk. j.) Toodud sõnadega Apostel ütleb, et kui meie ei sure Kristusega, siis ei saa ka elama Temaga.

„**Meie, elavad, ikka anname end surma Jeesuse pärast, et ka Jeesuse elu avaneks meie surelikus ihus.**“ 2. Kor. 4, 10-11. Et kätte saada ülestõusmist surnuist ja ära tunda Tema ülestõusmise väge

meie sees, meie paeme osa võtma Tema kannatustest. Vilip. 3, 10-11. Apostel tõendab, et Jeesuse elu ei või avaneda meis, nii kaua kui meie ei ole ära surnud „**Jeesuse pärast.**“ „**Kui Üks kõikide eest on ära surnud, siis on kõik ära surnud.**“ 2. Kor. 5, 15. Need sõnad tähendavad: kui „Kristus suri kõikide eest“, siis ka kõikidel, kelle pärast Tema suri, on vaimlik kohustus surra ära Jeesuse jaoks. „**Ma olen teile eeskujuna annud, et ka teie seda sama teete, mis Mina.**“ Joh. 13, 15.

Apostel Paulus tunnistab enda kohta, et ta on surenud iga päev (1. Kor. 15, 31), pakkudes eeskujuna kristlastele, kui tõsiselt ja pühalt on tarvis suhtuda meie Päästja sõnadesse.

Toodud Kristuse ja Apostel Pauluse sõnadest on näha, et Evangeeliumi asketismi mõte on ära surra, s. o. suretada eneses kõik, mis on patune, tuleb maailmalt, lihalt ja meilt endilt (s. o. meie tahtest).

Milles avaldab end see ära suremine? Vaimlik surm avaldab end alalises vaimu võitluses lihaga. Room. 8, 13; Kal. 5, 16. Seda võitlust saadavad sisemised jõupingutused ja vaimlik pingutus „**ära heita endast vana inimest kõikide tema tegudega.**“ Kol. 2, 11; 3, 9. Jumala Riik saavutatakse meie sees suurte sisemiste jõupingutuste ja vaimu alalise võitluse läbi patuse liha eneseavaldustega (vana inimese patuga): Mat. 11, 12; Luuk. 16, 16. Kõige hirmsamad kannatused võitluses sisemise patuga jõuavad „**Kristuse kannatusteni**“, s. o. kannatused vereni: Luuk. 22, 44; Ebr. 12, 4. Apostel Peetrus nimetab neid kannatusi „**tulisteks**“: 1. Ptr. 4, 12-13.

Need kannatused on nii suured, et Apostel ise, kes avas enda sees selle „patu ja surma käsu“, hirmuga on hüüdnud: „**Oh ma vilets inimene, Kes päästab mind sellest surma ihust?**“ Room. 7, 24. Kuid „**seada mööda, kui suurenevad meis Kristuse kannatused, suureneb Kristus ja meie troost.**“ 2. Kor. 1, 5.

Võitlus möödub alalises nutus (Matt. 5, 4) ja ahastuses liha patuste avalduste pärast. Tall kogu aeg kutsub Oma kirikut patukahetsusele kõikides tema seisukordades: Ilm. 2, 5, 16, 21-22; 3, 3 ja 19. Jälle ja jälle peab usklik pesema oma vaimlikku kuube Talle Veres: Ilm. 7, 14; 3, 4-5.

Mis me peame suretama endas?

Esiteks — meie peame ära surema isiklikule patule. Patt iseenesest ei lahku meist, vaja on pidada visa võitlust tema juurtega meie loomuses.

„Meie oleme patule ära surnud, kuidas meil veel selle sees elada. Room. 6, 2 ja 15.

Teiseks — ära surema maailmale ja kõigele, mis maailmas on.

„Kui teie olete surnud maailma algolustele“. Kol. 2, 20; Jak. 4, 4; 1. Joh. 2, 15; 2. Kor. 6, 14–17.

„Minule on maailm risti löödud ja mina maailmale“. Kal. 6, 14.

Kolmandaks — meie peame ära surema lihale, s. o. vana inimese patustele ilmuvustele. See võitlus on kõige visam ja ägedam.

„Vennad, meie ei ole liha võlgased, et elada lihas; kui elate lihas, siis surete ära, aga kui vaimuga suretate lihalikud teod, siis saate elama“. Room. 8, 12–13.

„Need, kes Kristuse omad, on liha kirgedega ja himudega risti lõonud“. Kal. 5, 24.

Apostel Paulus tarvitab ka teisi sõnu, mis ära tähendavad need vaimlikud teomõjud, millede läbi meie peame halvama vana inimese patte ja lõplikult sellest vabanema:

„Risti lööma“. Room. 6, 6; Kal. 5, 24.

„Maha matma“. Room. 6, 4.

Mispärast on tarvis suretada liha?

Liha on tarvis suretada paljudel vaimlikudel põhjustel. Peasjalikult sellepärast, et elades liha järele, on võimata Jumala meele järele olla: Room. 8, 8. Apostel Paulus avab põhjused, mispärast lihalik elu ei ole Jumalale kõlvulik ja mispärast meie peame vabastama end lihast:

1. — sellepärast, et liha alati paneb vastu Vaimule ja lööb maha igasuguse inimese vaimu avalduse. Kal. 5, 17.

2. — sellepärast, et liha alati on vaenus Jumala vastu ja ei alistu Jumalale: Room. 8, 7. Nagu näeme, kes elavad lihalikku elu, on alalises vaenus Jumalaga.

3. — sellepärast, et liha järele elamine viib vaimlikku surma ja kõdunemisele: „Kui elate liha järele, siis surete ära“. Room. 8, 13; Kal. 6, 8.

„Suretama lihalikud teod“. Room. 8, 13.

„Ära heitma vana inimest tema tegudega“. Kol. 2, 11; 3, 9.

„Ümber lõikama liha patust ihu“. Kol. 2, 11; Room. 2, 29.

Apostel Paulus nimetab lihasurma isegi „Kristuse ümberlõikamiseks“ (Kol. 2, 11–12), mida peab tegema enda kallal iga Kristuse õpilane, et vabaneda lihast ja minna vaimlikku seisukorda. Teisi abinõusid lihast vabanemiseks ei ole. Selle avalduste halvamiseks tööpoolest on ainult üks abinõu — surm ja ristilöömine.

Lihaks nimetatakse sisemist pattu, mis võtab oma alguse esimeste inimeste langemisest, sellepärast dogmaatilises usuteaduses ta nimetatakse „algpatusks“. Apostel Paulus aga nimetab:

1. „Liha patuseks ihuks“. Room. 6, 8; Kol. 2, 11.

2. „Surma ihuks“. Room. 7, 24.

3. Sisemiseks „patu ja surma seaduseks“. Room. 8, 2.

4. „Patu seaduseks, mis on meie liikmetes.“ Room. 7, 23.

5. Ja nõndasamuti „vanaks inimeseks“. Room. 6, 6; Evs. 4, 22; Kol. 3, 9.

Vanatestamentlik ümberlõikamise talitus oli tähendamiskuju Uue Testamendi „liha patuse ihu Kristuse ümberlõikamisele“. Kol. 2, 11; Room. 4, 11–12; 5. Moos. 10, 16; 30, 6; Joos. 5, 2–3; Esek. 44, 9.

4. — sellepärast et elu liha järele avaldab patuseid kirgi, mis toovad surma-vilja: Room. 7, 5–6; Kal. 5, 24.

5. — sellepärast et lihas peidab end patune roojus: 2. Kor. 7, 1.

6. — sellepärast et lihaga me teeme patu seadust: Room. 7, 25.

7. — sellepärast et „Vana inimese kuju kõduneb ära petlikkudes himudes.“ Evs. 4, 22.

8. — lihast tuleb mõistuse kõrgus (s. o. uhkus): Kol. 2, 18.

9. — lihas ei ela mitte midagi head: Rooma 7, 18.

10. — „Liha ja veri ei või pärida Jumala Riiki“: 1. Kor. 15, 50.

11. — Lihalik elu mingit vaimlikku kasu ei too, ütleb Kristus: Joh. 6, 63.

Ainult, kes vaimu sisse külvab lõikab igavest elu: Kal. 6, 8.

12. „Igaüks, kes läheneb Issanda pühale telgile, sureb ära.“ 4. Moos. 17, 13; Esek. 44, 9. (venek. t. j.). Nende sõnadega Püha Kiri ütleb meile: Kui meie tahame minna Jssanda telki „kõige pühamasse kohta“ (Ebr. 9, 3; Ilm. 15, 5.) ja ehitada Jumala templit eneses: (1. Peetr. 2, 5; Evs. 2, 19-22; 3, 16-19.) siis peame kõigile ära

surema, sest et ainult „**surnud vabanevad patust:**“ Room. 6, 7; 1. Peetr. 4, 1. Patu- ses seisukorras ei saa minna kõige „pühamasse kohta“, sest et kõik telgi ümber peab olema püha: Esek. 43, 12.

Kõikide nende koostatud vaimlikkude põhjuste järele on tarvis ära surra lihale.

(Järgneb)

M. Smirnov.

Küsimused.

Küsimus: „... Mispärast „Ühendus Kristuses“ ei määra oma vaimlikus töös „äratusnädalaid“ ja kas niisugused nädalad on Jumalast?...“

Vastus: „Ühendus Kristuses“ ei korralda „äratusnädalaid“ järgmistel vaimlikkudel alustel: 1) Terve Piibli ulatuses ei ole ühtegi näidet, et usklikud inimesed määraksid „äratusnädalaid“. 2) Evangeelium ei esita meile mitte ühte juhtumist, kus Kristuse õpilased ise oleksid määranud tähtaegu ärkamiseks. 3) Kristus avab, et ajad ja tähtpäevad on Jumala käes, aga mitte inimlikkudes kätes:

„**Ei ole teie asi teada aegu ja tähtpäevi, mis Jumal on pannud Oma võimusesse.**“ (Ap. Teg. 1, 7).

4) Kui „Ühendus Kristuses“ liikmed, meil ei ole õigust eksida ja vigu teha selles küsimuses, sest et isegi esimesed Kristuse õpilased — apostlid, ei lubanud endale Jumalale ette kirjutada tähtpäevi hingede äratamiseks, s. o. ette määrata õnnistuse ja Püha Vaimu tegevuse aegu. II. Kor. 12, 6 ja 11.

Niisugust häbematust Jumala korra rikkumises meie endale lubada ei või, käies kõiges apostlite ja Kristuse õpilaste eeskuju järele.

5) „Ühendus Kristuses“ liikmed sirutavad edasi vaimlikus elus paludes Jssandalt õnnistusi tööle aga mitte kunagi ei kirjuta ette Kõikvõimsale Jumalale oma inimlikke programme, püüdes ikka ära täita mitte oma inimlikku tahet, vaid Jumala tahet Matt. 7, 21; Luuk. 6, 46; Mt. 12, 50; Mrk. 3, 35. 6) Üksnes Püha Vaim teab kunas Taevane Isa on määranud õnnistuse tähtaja antud kohale ja antud rahvale. 7) Kui palju inimesed ka

ei määraks enda käest tähtpäevi ärkamiseks, rutates ette Jumala tahtmisest siiski Jumal niisugust omavolilist tegevust ei võta ialgi vastu ja ei õnnista neid Temale tehtud ettekirjutusi. 8) Tõene ärkamine nõuab kindlat hingede vaimlikku ettevalmistust, mida teeb Püha Vaim, ja mida inimesed ei või teada ega otsustada. Ükski usklikkudest ei suuda vaimlikult määrata ei seda tähtpäeva ega hingede vaimliku ettevalmistuse astet. 9) Püha Vaimu poolt avatud äratuskoosolekul ei või kunagi olla inimeste korraldatud rahakorjamisi. Niisugused korjandused paljastaksid kohe aegsasti ettekavatsetud rahaahnuse materjaalsed, aga mitte vaimlikud eesmärgid (1. Peetr. 5, 2-3.). Sellega tuleks kohe avalikuks, et see on inimlik, aga mitte Jumala käte ehitus. 10) „Ühendus Kristuses“ on kutsutud Jumala poolt vaimlikult töötama hingede kallal niikaua kuni nendes kujuneb Kristus (Kal. 4, 19). Sellele enesalgamise tööle Kristuse kannatavas armastuses Jumal annab Oma õnnistuse omal ajal ja Püha Vaim avab hingede vaimliku ärkamise, patukahetsuse, ümberpöörmise ja sündimise Vaimust, sest et ainult tõesti veest ja Vaimust sündinu võib minna Jumala Riiki (Joh. 3, 5.) 11) Ärkamine, mille tagajärjel ei ole hinged kohanud Elavat Kristust, s. o. pole läbi elanud täielikku ümberpöörmist, ei ole Jumalast ja ei ole vaimlik ärkamine. 12) Tõest vaimlikku ärkamist saadab ikka inimese vaimu ärkamine, kes üles ärgates kohe tuleb sügavale, täielikule patukahetsusele ja ümberpöörmisele. Hardumus tunnetes, ajutine rahustus või ajutine rahu või rõõmu tundmine tunnistavad seda, et see hing ei ole veel läbi elanud vaimlikku ärkamist. Kordame, et tõene vaimlik ärkamine viib

alati tõsisele patukahetsusele, terve elu muutmisele ja ümberpöörmisele. Kui need vaimlikud tagajärjed puuduvad, tähendab hing ei ole veel midagi vaimlikku läbi elanud ega kätte saanud.

Nendel vaimlikudel alustel „Ühendus Kristuses“ ei määra mingisuguseid inimlikke tähtpäevi, ei ärkamiseks ega õnnistusteks.

Toimetus.

Teadaanne.

Vaimlikult janunejatele hingedele, kes soovivad astuda „Ühendus Kristuses“ liikmeks, korraldatakse piiblitunnid:

Tallinnas igal pühapäeval kell 5 p. l. Ühingu juhatuses ruumides, **Heeringa tn. 15 — 12;**

Narvas igal koosoleku päeval kell 8 õhtul Narva osakonna palveruumis, **Eha tn. 14 — 1.**

Tallinnas peetakse Kr. Ü. „Ühendus Kristuses“ vaimlikud koosolekud iga kuu kolmandal pühapäeval, 18. apr.; 16. mail; 20. juun. j. n. e. Tallinna linna XIII algkooli saalis, **Tartu mnt. Nr. 33.** Koosolekute algus kell 4 p. l.

3-dal Ülestõusmise pühal samas vaimlik-muusikaline koosolek. Algus kell 4 p. l.

Narvas järgmistel tähtaegadel: 4. ja 25. apr.; 2. ja 23. mail; 13. ja 27. juunil. Koosolekute algus kell 11 homm.

Kristliku Ühingu „Ühendus Kristuses“ osakondade aadressid:

Tallinnas, **Heeringa tn. 15 — 12;** esim. J. Valgustee.

Narvas, **Eha tn. 14 — 1;** esimees mag. A. Väärismaa.

Tartus, **Jaama tn. 39;** esimees cand. theol. E. Õunapuu.

Üksik number 20 snt.

Ajakirjas avaldatud tööde järeletrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.

Ilmus 24. märtsil 1937. a.

A. Grigorjev'i pär. trükk. Narvas 1937.